

Játszva imádkozni

Festmény, rajz, szobor, zenemű, dal, irodalmi szöveg, vers, fénykép, (természeti) szimbólum mind-mind lehet kiindulópontja a szentignáci imának, hisz Isten bármi által üzenhet nekünk, mindenben keres bennünket, és arra hív, hogy mi is mindenben keressük őt. Ezzel a megközelítéssel általában hamar megbarátkoznak a *Lelkigyakorlatokkal* ismerkedők, mi több, sokan felszabadítónak és ihletőnek is találják.

Amikor azonban arra hívjuk a lelkigyakorlatozókat, vagy szentignáci imamódokat tanulókat, hogy imájuk gyümölcsét fejezzék ki kreatívan, így mélyítve el a tapasztalatot, sokan megdöbbennek. Bár vonzott az ötlet, magam is ezt tettem sok éven át, ismételve: „De hát én annyira ügyetlen vagyok... Sohasem volt erős oldalam a kreatívkodás, bár kedvelem a művészeteket... Nem merek színes ceruzát, és még kevésbé ecsetet venni a kezembe... Ugyan mit kezdenék én, a kétbalkezes egy darab agyaggal...” – és így tovább... Érthető, hiszen kiskoromtól ezeket az üzeneteket szívtam magamba. Sóvárogva és borzongva gondoltam a kreativitás szóra... „Ó, de jó lenne kreatívnak lenni! De...” Aztán, egyszer csak bevillant a felismerés: a kreativitás tágasabb a művészeti alkotások létrehozására való képességnél.

A kreativitás a „creatio”, a teremtés velejárója; nemcsak ajándéka a Teremtőnek, hanem a vele való kapcsolat gyümölcse is. Ő, aki – Paul Zulehner osztrák pasztorálteológus szép kifejezésével élve – nemcsak semmiből (ex nihilo), hanem szeretetből (ex amore) teremtett és folyamatosan továbbteremt, arra hívja mindenünket, hogy kapcsolódjunk be ebbe a művébe, hogy „társteremtője” legyen mai világunknak.

És minél mélyebben lépünk vele kapcsolatba, annál inkább kezd áradni belőlünk a kreativitás – nem fáradságos munka árán, hanem azáltal, hogy történni engedjük.

A kreativitás az a képesség, hogy megsejtsük a potenciált ott, ahol látszólag még nincs semmi. Amint a kisgyerek képzelőereje számára egy egyszerű darab fa ló lehet vagy akár a nagyvilág felett szálló repülő. Vagy ahogy az édesanya a majdhogynem üres hűtőszekrény tartalmából is ízletes ebédet tud varázsolni szerettei számára. Igen, a kreativitás, a szeretet és a játékosság összetartoznak.

A kreativitás mint a szerető Teremtővel és a teremtő Szeretettel való együttműködés, ima, amelyben egész lényünkkel veszünk részt: testünkkel, lelkünkkel, szellemünkkel, és amelynek során egyre inkább teljessé válunk.

Érdeemes tehát imaéletünk gazdagítására felhasználni mindazokat az eszközöket, amelyeket kedvelünk és amelyekkel talán már valamilyen szinten barátságban vagyunk, majd pedig, tovább merészkedve, új lehetőségeket kipróbálni, határainkat tágítani, és kifejezni magunkat színek, formák, szókapcsolatok, hangok, mozdulatok, szimbólumok által.

Megpróbálni csupán játszózni az eszközökkel anélkül, hogy el akarnánk érni bármit is, ajándékként fogadva az eredményt és engedve, hogy az meglepjen, amint úgy csodálkozunk rá, mintha először látnánk.

Hogyan lesz ebből a játékból ima?

A szándék által: kérjük, hogy Isten vezessen „játékunkban”, ő alkosson bennünk, ő mutassa meg nekünk ebben a folyamatban azt, aminek felismerésével meg szeretne ajándékozni. Minél kevésbé ellenőrizzük gondolatainkkal az alkotást, annál több tere marad a Teremtőnek...

Azok számára pedig, akik félnek színes ceruzát venni a kezükbe, hadd osszam meg Peter H. Reynolds *A pont* (The Dot) kedves gyerektörténetének alapgondolatát:

Egy kislány, aki úgy gondolta, egyáltalán nem tud rajzolni, arra kérte a tanítója, hogy fessen csupán egy pontot – hiszen azt bárki tud, nemde? –, majd lássa el azt aláírásával, úgy, ahogy a művészek teszik. Másnap a rajz, bekeretezve, megjelent a katedra fölött.

Erre a kislány elkezdett lelkesen festeni: különböző méretű és nagyságú pontok játszottak újra meg újra sokasodó rajzlapjain.

Míg egy napon aztán, kiállításra sorakoztak az alkotások...

Az elkövetkező héten kipróbálhatjuk az itt vázolt imádkozási módot:

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk, és engedjük át neki az imára szánt időt és a vezetést!

Először talán egy megszokottabb, majd egy számunkra idegenebb eszközt használva kifejezhetjük érzéseinket, belső megmozdulásainkat, amelyek életünk eseményei vagy esetleg egy szentírási rész kapcsán születtek meg bennünk.

Játszunk minden elvárást, teljesítménykényszert elengedve: engedjük, hogy a színes ceruzák vagy különböző színű festékekbe mártott ecsetek táncoljon a papíron, vagy egy darab agyag formálódjék önfeledt ujjaink között, vagy szavak sétáljanak, ugrándozzanak egy papírlapra...

Ha elkészültünk az alkotással, beszélgessünk róla a Teremtővel, Jézussal vagy a Szentlélekkel!

(Bereczki Silvia sa)